

Lorraine Heath
Álruhás szerető

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2023 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *The Counterfeit Scoundrel*

HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.

• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: 2024

Átdolgozott kiadás

• Borítókép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

ISBN 978-963-540-804-7

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES
SIKERSZERZŐJE

LORRAINE HEATH

ÁLRUHÁS SZERETŐ

SAKKFIGURÁK A CSÁBÍTÁS MESTEREI

*A csábítás játékában mindig a királynő
a legerősebb bábu a táblán.*

1. fejezet

London, 1875 áprilisa

„Blackwood, a csirkefogó...”

David Blackwood úgy vélte, ennél rosszabb jelzővel is illethetik az embert. Miközben a könyvtárszobában a mahagóni íróasztalnál ülve a legújabb kiadású pletykalapot nézegette, döbbenetesen konstataálta, hogy egy botrány milyen gyorsan és visszavonhatatlanul tönkretelheti egy férfi jó hírnevét. Két olyan esetet is előrángattak, amely tavaly ősszel került a nyilvánosság elé, hogy figyelmeztessék az elsőbálozókat, valamint a többi, férjet kereső hölgyet: a vele való liezont garantáltan a jó hírük bánná.

Noha nem ő volt az egyetlen, aki felkerült erre az átkozott listára, úgy tűnt, valamiért ő érdemelte ki az első helyet, vagyis őt kell mindenáron elkerülni. Szerencsére ez inkább mulattatta, mint bosszantotta, hiszen esze ágában sem volt megnősülni. Sem ebben a szezonban, sem a következőben, sem a rá következő ötvenben. Pontosan tudta, milyen csapdákat jelent a házasság, és el akarta kerülni, hogy megbéklyózzák.

– Uram?

Amikor felnézett, azt látta, hogy magas, ezüstös hajú komornyikja szobormereven áll az ajtóban.

– Mi az, Perkins?

– Elnézését kérem, hogy munka közben zavarom, uram, de egy bizonyos Mrs. Mallard szeretne beszélni önnel.

David előhúzza a zsebéből az aranyóráját, és megnézte, mennyi az idő. Nem sokkal múlt hét óra. Kilenckor találkozoja lesz a Sakkfigurákkal – ezt a becenevet még az Oxfordban töltött éveik alatt adták neki és három legjobb barátjának, mert ha befektetésekről volt szó, kíméletlen stratégiákként viselkedtek. Ennek a kíméletlenségnek köszönhetete ő is, hogy most azt tehetett, amit csak akart, anélkül hogy aggódnia kellett volna a Társaság véleménye miatt.

– Találkozom vele, de álljon elő a kocsi, mert rögtön utána indulok.

Amint a komornyikja távozott, félretette a pletykalapot, és a jelentéseket is, amelyek azokról a befektetési lehetőségekről szóltak, amelyeket mostanában fontolgatott. Amikor már rendben volt az asztala, hátratólta a masszív bőrszéket, fölállt, és a gigantikus méretű könyvtárszoba közepére sétált. Azért vette meg ezt a nevetségesen hatalmas házat, mert az apjának nagyon fájt rá a foga, Futó pedig élete küldetésének tartotta, hogy mindent megtagadjon az apjától, amire az vágyott.

Most türelmesen várt a vendégére. Az elhamarkodott ítélezésből még soha semmi jó nem származott, David pedig már rég megtanulta, milyen fontos megvárni, hogy egy helyzet minden aspektusa megmutatkozzon.

Mindössze néhány perc telt el, és Perkins már vissza is tért. A nő, aki a nyomában belépett a szobába, méltó volt a névrokonához. Alacsony termetű asszony volt, akinek sötétkék ruhája állig be volt gombolva. Szőke haját keskeny karimájú kalap alá tűrte, amelyet mindössze néhány világoskék virág és pár zöld ágacska díszített.

– Mrs. Ava Mallard – jelentette be Perkins komoly hangon, mire a hölgy úgy rezzent össze, mintha belecsíptek volna. Úgy nézett ki, mintha bármelyik pillanatban, a legkisebb figyelmeztető jelre is menekülőre fogná. Egy hangos zajra, egy váratlan mozdulatra, a gázegő villanására...

David a tőle telhető legkevésbé fenyegető léptekkel a dermedten álló asszony elé sétált.

– Mrs. Mallard, miben lehetek a szolgálatára?

A nő Perkinsre pillantott, aztán ismét visszanezött rá.

– Maga a Futó? – kérdezte végül alig hallhatóan.

– Ez egy becenév, amelyet még az iskolában ragasztottak rám. – Akkor, amikor még egyházi pályára szánták, és amíg rá nem jött, hogy neki más karrier való.

– Mrs. Winters azt mondta, maga segített neki tavaly ősszel.

– Így van. – Ez a segítség ötezer fontjába került, amikor Mr. Winters kártérítést követelve beperelte, ő azonban cseppet sem sajnálta ezt a veszteséget. – Foglaljon helyet, aztán mesélje el, minek köszönhetem a látogatását.

Az asszony az ajkát harapdálva körbepillantott.

– Jobban meggondolva azt hiszem, mégsem kellett volna eljönnöm.

– Nálam tökéletes biztonságban van, Mrs. Mallard. Perkins, hozasson teát!

– Igen, uram. – A komornyik, aki sosem tudta igazán megszokni a gyakori hölgylátogatókat, és nem nagyon tudta véka alá rejteni a helytelenítését, gyorsan visszavonult.

Futó hátrált néhány lépést.

– Azt hiszem, talán ez a szék lenne a legkényelmesebb a maga számára, én pedig ideállok a kandalló mellé. Jó lesz így?

Az asszony bólintott, aztán odament a nagy, alaposan kipárnázott füles fotelhoz. A férfi először a pohárszékhez lépett, és töltött magának egy scotchot, mielőtt elfoglalta volna helyét a hatalmas márványkandalló előtt, amelynek aztán nekitámaszkodott, és innen vette szemügyre a nőt, aki idegesen fészkelődött.

– Felteszem, azért fordult hozzám, mert el szeretne válni.

Az asszony reszketegen bólintott, aztán szoroson összekulcsolta a kezét.

– Nem volt hűtlen, de nem is kedves ember. Hihetetlenül nagy elvárásai vannak, és ha nem kapja meg, amit akar...

Futó együttérzően rázta meg a fejét.

– Nem kell beavatnia a részletekbe, Mrs. Mallard. Az, hogy maga el akar válni tőle, éppen elég indok.

– Attól félek, túl sokáig halogattam az elkerülhetetlent. Azt hiszem, meg akar tőlem szabadulni, talán börtönbe záratna, vagy... még rosszabbra készül.

Amikor az ajtó elől meghallotta a porcelán csörömpölését, Futó az ajkához emelte az ujját. Annak érdekében, hogy segíthessen ezeknek a nőknek visszanyerni a szabadságukat, arra volt szükség, hogy senki ne tudja, milyen viszonyban áll velük valójában.

A teát egy olyan fiatal nő hozta be, akit David nem ismert fel. Mézszőke haja szoros kontyba volt tekerve a főkötője alatt, a szeme pedig, amely olyan kék volt, mint a tenger, figyelmesen fürkészte a környezetét, mintha minden apró részletet az emlékezetébe akarna vésni. Egyszerű, fekete ruhát viselt fehér, fodros szegélyű köténnyel, de semmilyen cicomára nem volt szüksége ahhoz, hogy ő legyen az egyik leggyönyörűbb nő, akivel Futó valaha is találkozott. A szolgálkat Perkins vette fel és bocsájtotta el, Futó nem igazán szokott velük foglalkozni, ez a lány azonban valahogy más volt, már a pusztá jelenlétével is figyelmet keltett. Most letette a tálcát a Mrs. Mallardhoz legközelebb álló asztalkára.

– Találkoztunk már? – A férfi nem szokott olyan kérdéseket feltenni, amelyekre már tudta a választ; ha összetalálkozott volna a lánnyal a folyosón, azt biztosan nem felejtette volna el. De kérdeznie kellett valamit, és a „ki az ördög maga” nem tűnt alkalomhoz illőnek.

A lány a vendégnek szentelte a figyelmét, de aztán gyorsan a munkaadója felé fordult, és gyorsan pukedlizett.

– Nem, uram, alig egy hete dolgozom itt.

– Hogy hívják?

– Daisynek.

Futó összeráncolta a homlokát. A lány egyáltalán nem látszott „Daisynek”. Ez a név túl hétköznapi, ő pedig mindennek látszott, csak annak nem. Talán a magabiztos fellépése miatt: ahogy beszélt, és ahogy a férfi szemébe nézett. Az alkalmazottai többségével ellentétben láthatóan nem félt tőle, és nem is csodálta.

David legszívesebben kifaggatta volna, de ennek nem most volt itt az ideje.

– Töltse ki a teát Mrs. Mallardnak!

Miközben a szobalánnyal beszélgetett, látogatója megnyugodott kissé, talán azért, mert már nem érezte úgy, hogy vizslatják. Futó azt szerette, ha a nők, akikkel dolga akadt, nem ideges

természetűek, ez a szobalány pedig tökéletesen higgadtnak tűnt, miközben ügyes mozdulatokkal kitöltötte a teát.

– Tejjel és cukorral? – kérdezte lány hangon, amely gyengéd természetéről árulkodott. Futó nem született ugyan arisztokratának, de voltak kékvérű barátai, akik bevezették a Társaságba, úgyhogy könnyedén felismerte a kifinomultságot. Már csak az volt a kérdés, hogy ez a lány hogyan jutott cselédsorba.

– Igen, köszönöm – mondta Mrs. Mallard.

A férfi tudta, hogy nem lenne szabad megbabonázva bámulnia, ahogy a kecses, makulátlan kezek teát, majd tejet töltenek a rózsamintával díszített porceláncsészébe – az összes porcelánedényen az anyja kedvenc virága díszelgett –, majd beletesznek két kockacukrot, és elkeverik. A lány kedves mosollyal az arcán odanyújtotta a férjes asszonynak a csészét, aztán a munkaadójához fordult.

– És ön, uram?

Futó megemelte a poharát.

– Én az erősebb italokat kedvelem.

– Töltsék még magának, mielőtt távozom?

Nem. Ezt kellett volna mondania. Meg kellene szabadulnia a lánytól, hogy megbeszélhesse a dolgát Mrs. Mallarddal, elvégre lesz még egy találkozója. A száját azonban mégis igenlő válasz hagyta el.

Mi az ördög üthetett belé? Egykor nem volt semmiféle hatalma, most az élete minden területe az irányítása alatt állt. És soha nem szokott olyasmit mondani, amit ne gondolt volna komolyan. Mégis, azonnal felhagyott önmaga néma korholásával, amikor a lány olyan közel ért hozzá, hogy belelegezhetette a finom ibolyaillatot, amely eszébe juttatta, ahogy az anyja az erdőben tett sétáik alkalmával mindig felhívta a figyelmét ezekre az aprócska virágokra, és ő gyakran szedett neki egy-egy csokorral. Az otthonuk mindig ibolyaillatú volt.

Ahogy a lány átvette a poharat, meleg ujjai a férfi ujjaihoz értek, Futó pedig megdermedt, és még a lélegzetét is visszafojtotta, úgy nézett a szemébe. Nem is igazán az illetlen érintéstől döbrent meg, hanem attól, amit az felébresztett benne. Mintha csak megérezte volna, milyen csodálatos lenne, ha a lány teste az övéhez simulna.

Meg volt róla győződve, hogy még soha egy nő sem volt rá ilyen hatással. Nézte, ahogy a lány odasétál a pohárszékhez, kihúzza az egyik dugót, beleszagol az üvegbe, visszateszi a helyére, aztán ugyanezt megismétli egy másik üveggel is. Végül ebből töltött a férfi poharába.

Ezek szerint ismeri az italokat. A drága italokat.

A lány megint odalépett hozzá, és felé nyújtotta a poharat, Futó azonban ezúttal gondosan ügyelt rá, hogy az ujjai ne érjenek egymáshoz.

– Parancsol még valamit, uram?

– Ma este nem. – A férfi kis híján lehunyta a szemét a célzás miatt, hogy egy másik estén esetleg több is történhet köztük, méghozzá olyan dolgok, amelyek nem tartoznak a lány munkaköri kötelességei közé. Lassan végigsimíthatna a hátán, a nyakához érinthetné az ajkát, megízlelhetné a bőrét. Veszélyes ösvény lenne. Tiltott ösvény, amelyen nem is szívesen menne végig, mert nem szokta kihasználni a szolgálóit. Soha, semmilyen körülmények között.

– Igenis, uram.

– Kifelé menet csukja be maga mögött az ajtót. – David utálta, hogy ilyen nyersnek, már-már gorombának tűnt a hangja, de nem volt hozzászokva, hogy egy törékeny fiatal nő így kibillentse a lelki egyensúlyából.

– Igen, uram. – A lány nem adta jelét, hogy feltűnt volna neki a nyers hang. Ismét pukedlizett, aztán lassú léptekkel távozott a szobából, Futó pedig legszívesebben utána szaladt volna.

Atyaég! Felhajtotta a scotchot, közben pedig konstataulta, hogy a lány ibolyaillatot hagyott hátra. Az is lehet, hogy az illat az egész szobát belengte. Ez felettébb sajnálatos volt, Futónak ugyanis egészen más dolgokra kellett volna gondolnia.

– Rosszul érzi magát? – kérdezte egy tétova, halk hang valahonnan a semmiből.

A férfi Mrs. Mallardra fordította a figyelmét, akiről tökéletesen megfeledkezett. Pedig nem

szokott így beletemetkezni a gondolataiba. Vajon miféle bűbájt bocsájthatott rá ez az elragadó kis cselédlány?

– Nem, jól vagyok. Hol is tartottunk?

– A férjem... fenyegetéseinél – válaszolta az asszony jámboran, bár az, hogy magas hangon fejezte be a mondatot, arra engedett következtetni, hogy nem biztos a válasza helyességében.

Ebben a pillanatban Futó borzasztóan gyűlölte azt a férfit, aki annyira meggyengítette ezt a nőt lelkileg, hogy már az égvilágon semmi önbizalma nem volt. Azt akarta, hogy rohadjon meg ott, ahol van, a felesége pedig szabaduljon meg tőle.

– Igen. Vannak gyerekeik?

– Nincsenek.

David örült ennek. A gyerekek és a felügyeleti jogok csak még jobban megbonyolították a helyzetet, arról nem is beszélve, hogy mennyit szenvedtek, ha még túl kicsik voltak ahhoz, hogy megértsék, miről van szó.

– Miből fog megélni, Mrs. Mallard? A férjének nem kell majd asszonytartást fizetnie, mivel maga lesz az, akit hűtlennek találnak.

– Havisszanyerném a szabadságomat, egyidősebbözvegyasszonyhoz szegődné társalkodónőnek. Mivel nagyon jól kijövünk egymással, fenntartja nekem az állást, amíg ki nem derül, mi lesz a sorsom.

Futónak tetszett, hogy az asszony gondolt az anyagiakra is. Azok közül a nők közül, akiknek segített, néhányan visszatértek a családjuk kebelébe. Mások munkát vállaltak. Az egyik nő összespórolta a tőpénzt, amelyet aztán a válás után Futó segítségével befektetett, most pedig szerényen, de boldogan megélhetett a kamatokból.

A férfi elindult Mrs. Mallard felé, hogy leüljön a vele szemben lévő székre, mire a nő szeme elkerekedett a rémülettől.

– Mint már mondtam, tőlem nem kell félnie, de meg kell értenie, mi forog kockán, és talán megkönnyítené a beszélgetést, ha nem magasodnék ön fölé.

Az asszony bólintott, majd belekortyolt a teájába, Futó pedig úgy látta, mintha közben úgy helyezkedett volna, hogy rálöttyinthesse a forró italt, ha a szükség úgy hozná. Ami azt illeti, Futó egyenesen örült a lázadás eme apró jelének.

Végül odament a székhez, leült, majd a poharát két kezébe fogva a térdére támasztotta a könyökét, és előrehajolt.

– Tudnia kell, hogy ez nem lesz kellemes élmény a maga számára. A válást csak akkor mondják ki, ha házasságtörést követtek el. Hetekbe telhet, mire a férje felfedezi, hogy miben sántikálunk, de a siker érdekében meg kell győznünk őt is és a bíróságot is arról, hogy tiltott viszonyt folytatunk. Ez nyilván be fog kerülni az újságokba is. A maga családjai is – a szülei, a testvérei, a kuzinjai – hallani fognak róla. A barátai. Az ellenségei. Idegenek. Nagyon valószínű, hogy szegényt hoz majd a fejére. Alaposan meg kell fontolnia mindezt, és biztosnak kell lennie abban, hogy ezt az utat választja.

Az asszony kezében még csak meg sem remegett a csésze.

– Ha nem teszek semmit, azt hiszem, meg fogok örülni. Már rengeteget gondolkodtam ezen, Mr. Futó...

– Csak Futó.

A nő megint harapdálni kezdte az ajkát. Most, hogy ilyen közel ült hozzá, a férfi látta a száján a korábbi harapdálások nyomait.

– Úgy érzem, nincs más választásom.

– Biztos benne, hogy neki nincs szeretője?

– Biztos. De még ha lenne is, egy nőnek két esetet kell felmutatnia a bíróságnak, míg egy férfinak elég egyet.

Az, hogy ilyen jól ismerte a szabályokat, arról árulkodott, hogy már beszélt egy ügyvéddel, vagy talán Mrs. Winters világosította fel a törvények igazságtalan voltáról. Futó már többször is nyaggatta a barátját, Kingsland herceget amiatt, hogy törvénymódosításra lenne szükség annak érdekében,

hogy a nőknek ne kelljen több bizonyítékot bemutatniuk, mint a férfiaknak. A törvényhozók azonban, akik persze mind férfiak, attól féltek, hogy ha túlságosan megkönnyítenék a nők számára, hogy véget vessenek a házasságuknak, sokkal több férfinak tennék ki a szűrét. Futó véleménye szerint erre a problémára nagyon egyszerű lenne a megoldás: ne viselkedj gazemberként azzal a nővel, akit oltár elé vezetél.

– Célzott arra, hogy a férje nem bánt jól magával. Az a szó is illene rá, hogy kegyetlen?

A nő bólintott.

– De hogy bizonyíthatnám ezt be? Az én szavam állna szemben az övével. A szolgálak nem vallanának ellene. Ő ügyvéd, túl nagy befolyása van. De még ha az én oldalamra állnának is, a bíró akkor sem választana el tőle, mert amint mondtam, nem volt hűtlen hozzám.

Testileg talán nem, de a házassági esküjét, mely szerint szeretni és becsülni fogja a feleségét, igenis megszegte. Futó sóhajtva dőlt hátra.

– De úgy gondolja, hogy el akar majd válni, ha azt hiszi, maga megcsalja?

– Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy a büszkesége ezt fogja diktálni. – Az asszony kissé oldalra billentette a fejét, leengedte a csészealjat az ölébe, és olyan fürkésző tekintettel nézett a férjira, mintha egy új fajtájú kiskutyát látna. – Miért csinálja ezt? Miért segít nehéz helyzetbe került nőkn? Egészen biztos, hogy be fogja perelni magát, és kártérítést fog követelni azért, mert olyasvalakivel érintkezett, akit ő a magáénak tekint. Más férjek is így tettek. Mit nyer maga ezzel?

Futó válasz nélkül hagyta a kérdést, és miután felhajtotta a maradék scotchot, felállt.

– Gondolja meg, Mrs. Mallard. Ha úgy dönt, hogy végig akarja csinálni, jövő kedden este nyolckor találjon valami kifogást arra, miért megy el egyedül hazulról, aztán jöjjön el ide, hogy megkezdjük a viszonyunkat.

A csésze ekkor megcsörrent kissé a csészealjon.

– Mrs. Winters biztosított arról, hogy...

– Semmi nem fog történni köztünk, de azt a látszatot kell keltenünk, mintha történe. Amikor a férje gyanakodni kezd, egészen biztosan felfogad majd egy detektívet, hogy bizonyítékot szerezzen. Nyugodtan bevallhatja, hogy viszonyunk van, de le is tagadhatja, bár a hírem miatt nem fognak hinni magának.

Daisy a komornyik korábbi utasításának eleget téve a folyosó végén lévő, brokáttal borított széken ült, és várta, hogy a férfi, akit mindenki – a személyzete tagjait is beleértve – Futónak hívott, befejezze a négyszemközti beszélgetését azzal a nővel, ő pedig kihozhassa végre a tálcát, és összetakaríthasson. Párnákat, amelyek a padlóra estek a szófáról... Esetleg törött porcelánedényeket vagy nippeket... Habár a találkozó csendesebben zajlott, mint amire ő számított.

A lány, aki magánnyomozóként dolgozott, mindent tudott David Blackwoodról, és most a rossz híre miatt volt itt. A legújabb ügyfele, Martin Parker ugyanis meg volt győződve arról, hogy a feleségének házasságtörő viszonya van Futóval, így Daisy szobalányként helyezkedett el a férfi házában, hogy tetten érhesse a nőszemélyt. Szerda este nem sokkal kilenc után egy nő állított be Blackwood otthonába, akire Daisynek épp csak egy pillantást sikerült vetnie, mielőtt a férfi föl kísérte őt a hálósobájába. A lány nem ez után a feleség után nyomozott, de ez még nem jelenti, hogy Mrs. Parker nem tartozik Futó szeretői közé. A férfit előző évben két bontóperben is házasságtörő félként nevezték meg, most pedig, hogy két különböző nővel is együtt látta már a házában, Daisy önkéntelenül is eltűnődött, vajon hány szeretőre van szüksége ahhoz, hogy kielégítse a vágyait.

Így aztán most itt ült, és remélte, hogy az ügyfelének igaza volt, ő pedig nem csak az idejét vesztegeti. Ahogy abban is csak reménykedhetett, hogy ellen tud majd állni Futó vonzerejének, a férfi ugyanis túlságosan is jóképű volt a szabályos vonásaival, amelyeket mintha kőből faragtak volna ki. Itt-ott kissé elnagyoltak voltak ugyan, összességében azonban imponáló, felfedezésre váró zugokkal teli, fenséges hegységre emlékeztető tájat alkottak. Sötét haj és sötét szemek, amelyek már túl sokat láttak... Magas termet, figyelemreméltóan széles vállal, amely bizonyára bármilyen súlyt elbír... Minden ruhadarabja jól állt rajta, úgyhogy nyilvánvalóan kiváló szabója

volt, és nagy gondot fordított az öltözködésére. Amikor elvette tőle a poharat, Daisy felfigyelt a mellényét díszítő egyedi gombokra. Fekete ónix, arany *F* betűvel.

A munkaadók többsége nem szentelt különösebb figyelmet a szolgálknak. Amikor Blackwood megkérdezte a nevét, Daisy szíve majd kiugrott a helyéből, mert attól félt, hogy leleplezték. A férfi azonban a jelek szerint egyszerűen csak kíváncsi volt. A lány testét mindenesetre továbbra is finom remegések borzongatták, miközben kitöltötte a teát. Még szerencse, hogy nem csörömpölt a porcelán. Az intenzitás, amellyel a férfi őt figyelte, csak tovább rontott a helyzeten. Még soha egyetlen férfi sem fürkészte ilyen feszülten. Úgy érezte magát, mintha legalábbis meztelen lett volna. Blackwood nem bámulta ugyan, de olyan figyelmesen nézte, mintha a lelkébe látna, és fel tudná fedni a legféltettebb titkait.

Végül kinyílt a könyvtárszoba ajtaja, és a nő nyomában kilépett az ajtón Futó, aki azonnal Daisy felé kapta a fejét, mintha ugyanolyan erővel vágná mellbe a lány jelenléte, mint őt az, hogy a férfi hirtelen előtte termett. Mi az ördögtől hathat rá ennyire?

– Daisy, maga meg mit keres itt? – Blackwood mély és dallamos hangja elgondolkodtatta a lányt, vajon a szinte hipnotikus ereje hozzájárul-e ahhoz, hogy ilyen könnyen csábítja az ágyába a nőket.

Daisy gyorsan fölállt.

– Mr. Perkins arra utasított, hogy várjam meg, amíg maga végez a... dolgával, aztán szedjem össze a teáskészletet, és takarítsak össze.

– Hm, értem. Nos, most hazakísérem Mrs. Mallardot, aztán egyenesen a találkozómra megyek. Remélem, Perkins nem felejtette el előállíttatni a kocsit.

– Biztos vagyok benne, hogy megtette. Nagyon rátermett komornyik.

– Igen, az. – A férfi hosszú pillanatokig fürkészte a lányt, miközben Mrs. Mallard figyelte őket. A tekintete inkább kíváncsiságról, mintsem féltékenységről árulkodott. Daisy úgy sejtette, hogy a férfi hírneve miatt a nők tudták, hogy Futón osztozkodniuk kell, és nem volt értelme fennakadni ezen. – Nos, akkor nem is tartom fel tovább.

A férfi ezután úgy kísérte végig a folyosón a vendégét, be a hatalmas előcsarnokba, hogy közben egyetlen ujjal sem ért hozzá. Daisy azt várta volna egy férfitől, akivel együtt volt, hogy az egy pillanatra se legyen képes távol tartani tőle a kezét. Bár az is igaz, hogy ő a hűséget is elvárta volna.

Belépett a könyvtárszobába, ahol azonnal megcsapta az orrát Futó bergamott- és narancsillata, valamint a látogató valamivel lágyabb rózsaillesata. Nem számított rá, hogy a levegő ilyen friss és tiszta lesz, azt feltételezte, hogy a szexuális aktus valahogy beszennyezi. Nem mintha valaha is megtapasztalta volna a dolgot, de a lényegével tisztában volt. Egy kedves barátnője nem sokkal a férjhezmenetele után elmesélte, hogy megy ez – beszélt a fájdalomról, a kellemetlenségekről és a szégyenről –, mire Daisy úgy döntött, hogy ha egy mód van rá, kihagyja az élményt.

Persze lehet, hogy a barátnője esete egyedi volt. Daisy az elmúlt két évben részben abból élt, hogy nők házasságtörő viszonyaira derített fényt, és egészen megdöbbenette, hogy miért akarják más férfiakkal is összeszűrni a levét, ha a dolog tényleg megpróbáltatás, nem pedig élvezet. Talán ha a megfelelő férfi a megfelelő nővel van együtt? De hát honnan tudhatná az ember előre, amikor házasságkötés előtt mindenféle szexuális kalandot ajánlatos volt elkerülni?

Daisy néhányszor már csókolózott életében. Először tizenkét éves korában, amikor az egyik istállófiú rábeszélte, hogy rosszkodjanak egy kicsit. Azt is megengedte neki, hogy kigombolja a ruhája egyik gombját. Talán még többet is megengedett volna, ha a nagy sietségben a fiú egyetlen ujjai le nem szakították volna a gombot, amelyet jó tíz percükbe telt megtalálni a szalmában, hogy aztán ő visszavarrhassa a helyére, majd visszaszaladhasson a nagybátyja udvarházába. Közben végig attól rettegett, hogy kiderül, mit tett, és hozzákényszerítik majd a fiúhoz.

Vajon ezek a házasságtörő nők is rettegenek? Lehet, hogy a lebukástól való félelem csak még jobban fokozza a dolog vonzerejét? Vagy a szerelem csalja őket más férfiak ágyába?

Daisy körbepillantott, és úgy látta, hogy semmit sem kell megigazítani. Még a csészét és a csészealjat is visszatették a helyükre. A lány nagyot sóhajtva emelte föl a tálcát.

Az alapján, hogy a férfi milyen izzó tekintettel nézett rá korábban, legalábbis megperzselődött bútorokra számított. De ha nem szexuális afférjuk volt, akkor mit keresett itt az a nő?

Daisy megrázta a fejét. Mindez nem számított. Neki nem azért fizettek, hogy Mrs. Mallarddal foglalkozzon. Neki arra kell bizonyítékot szereznie, hogy Mrs. Parkernek viszonya van ezzel a Futó nevű alakkal. A lány nagyon remélte, hogy az ő megjelenésére sem kell sokáig várnia.

Most vetett egy pillantást az íróasztalra, aztán az ajtóra, amely mellett nem állt őrt inas, aztán megint az íróasztalra nézett. Egyedül volt. A szíve dobogásán és a kandallópárkányon álló óra ketyegésén kívül nem hallott más zajt.

Miután odalépett a masszív asztalhoz, letette az egyik sarkára a tálcát. Az íróasztal szélén újságpapírok tornyosultak, de ezek nem érdekelték őt. Egy elegáns fadoboz fedelét felemelve leveleket talált, de miután gyorsan átlapozta őket, kiderült, hogy üzleti levelek, nem szerelmes üzenetek. Daisy abban reménykedett, hogy kincsesbányára bukkan, tele olyan szerelmes levelekkel, amelyeket a férfi szeretői írtak, többek között Mrs. Parker. Egy ilyen levél aranyat ért volna számára.

Az asztal másik oldalán főkönyvek és nyilván tartások sorakoztak. Ezek is mind üzleti iratok voltak, a lány mégis belelapozott néhányba. Az elsőben számoszlopok sorakoztak. Ám miközben a másodikat felemelte, a lélegzete is elakadt, amikor megpillantotta a címet: *Találkozók*. Ennyire nem lehet könnyű megszereznie, amiért jött!

Megnyalta a szája szélét, majd az ajtó felé pillantott. Sehol senki. Sehol egy árnyék, amely valaki közeledtét jelezné. Néma csend honolt.

Letette a naplót az asztal közepére, majd a vékony, kék selyemszalag segítségével kinyitotta az aznapi dátumnál. Minden napnak saját oldala volt, az oldalak szélén pedig időpontok sorakoztak. Az aznapi dátumnál a következő bejegyzés állt: *Este 9, Sakkfigurák, Ikersárcányok*.

Tehát a férfi a barátaihoz készült. Mrs. Mallard miatt azonban el fog késni a találkozásjáról. A nő tehát váratlanul állított be? Lehet, hogy civakodtak valamin, és azért jött, hogy kibéküljenek? Vagy más oka volt a látogatásának? Noha Mrs. Mallard ügye nem tartozott rá, kíváncsi természetű lévén Daisy agyán ezernyi kérdés futott át, amikor valami új és rejtélyes dologgal találta szemben magát.

Mindig élvezte, ha rejtvényeket fejthetett meg. Megnézte az előző nap bejegyzéseit. Csütörtök. Este semmi. Ha Futó el is ment valahová, ő nem vette észre, ami nem is volt csoda, hiszen jelenleg az emeleti szobalány mellé volt beosztva. Az, hogy ma ő szolgálhatta fel a teát, meglepetésként érte.

Visszalapozott szerdához. *Este 8, Kék szemű.*

Ő az a nő lehet, akit Daisy látott fölmenni vele a lépcsőn. Csalódott volt, amiért a férfi nem valódi neveket használt, bár lehet, hogy csak ennél az egy szeretőnél volt ilyen diszkrét.

Kedden Lónál vacsorázott. Hétfőn színházba ment Bástyával. Sakkfigurák... Ezek is álnevek lennének? Vagy lehet, hogy ők is újabb szeretők? Daisy most már nagyon kíváncsi volt a következő napok találkozóira.

Odalapozott a hétfői oldalhoz. *Este 9, Holló.* Mrs. Parkernek fekete haja volt. Lehet, hogy Futó órá utal? Szerdán újabb találkozója lesz Kék szeművel. Csütörtök estére volt egy ilyen bejegyzés: *T&T*. Egy újabb hölgy, vagy talán egy klub? Csak nem a *Takarosok és Tartalékok*? Az a hírhedt intézmény agglegényeket és vénkisasszonyokat fogadott, illetve olyan özvegyeket, akik egy estére kerestek társaságot – esetleg szeretőt. Miért lenne szüksége a férfinak arra, hogy így keressen partnert, amikor a nők maguktól jönnek hozzá? Hát ennyire telhetetlen lenne?

Daisy közeledő léptek zajára lett figyelmes, úgyhogy gyorsan visszatette a naplót a helyére. Éppen a tálcát vette föl, amikor Mr. Perkins belépett, és gyanakvó pillantást vetett rá.

- Az úr már jó ideje elment. Mit keresel még mindig itt?
- Csak rendet tettem, ahogy kérték. Néhány dolog szanaszét hevert.
- Futó nem szereti, ha az íróasztalán kutatunk. Nem oda tetted le a teástálcát, igaz?
- Nem, de ott találtam, amikor visszajöttem a szobába. – Daisy egyre meggyőzőbben tudott hazudni.
- Különös.
- Talán a vendége tette oda, hogy készíthessen magának még egy teát.
- Talán. – Akomornyikkissé hátrahajtotta a fejét. – Menjünk! Márá végeztünk, és visszavonulhatunk.
- Igen, uram. – Daisy sietős léptekkel eredt a férfi nyomába. Ha szerencséje van, hétfőn

megtudhatja, amire az ügyfele feleségével kapcsolatban kíváncsi volt. Kihívást inkább az fog jelenteni, hogy ezt be is bizonyítsa.

– Szörnyen hallgatag vagy ma este.

Futó Kingsland hercegére – Királyra – pillantott, aki a jobbán foglalt helyet. Ló és Bástyá szintén velük tartottak, és láthatóan őket is érdekelte, mit fog Futó válaszolni a barátja kérdésére. Mindannyian az *Ikersárkányok* nevű klub könyvtárszobájának egyik sarkában ültek, amelyet korábban *Dodger Szalonjának* hívtak, és csak a férfiak birodalma volt. Az új tulajdonos, Drake Darling azonban úgy döntött, hogy a nőket is beengedi.

Ahogy föl-alá járkáltak, valamiért az új szobalány jutott Futó eszébe. Egy pillanatra eltűnődött, hogy a lány vajon járt-e itt valaha. Nem valószínű. David nagylelkűen fizette az alkalmazottait, de Daisy nem olyan nőnek tűnt, aki klubok tagsági díjaira herdálja el a pénzét. Ha járt valamilyen klubba, akkor az valószínűleg Aiden Trewlove-é lehetett, amely kifejezetten a nők igényeit igyekezett kiszolgálni. Esetleg még Griff Stanwick *Takarosak és Tartalékok* nevű klubja jöhetett szóba, Futó azonban még sosem látta őt ott. Pedig észrevette volna. Általában semmi sem kerülte el a figyelmét.

– Mostanában sok gondolkodnivalóm akad.

– Akarsz róla beszélni? – kérdezte Bástyá.

Előfordult már veled, hogy megláttál egy nőt, aztán úgy érezted, mintha beleégett volna az elmédbe? Egy olyan nőt, akit képtelen voltál kivenni a fejedből? Aki ezernyi kérdést vet fel benned, amelyek úgy kavarnak a fejedben, mint a viharos szél által felkapott falevelek a parkban? És aki miatt költői kifejezésekben gondolkodsz, amikor azelőtt sosem tettél így?

– Nem.

Erre mindenki fölkonta a szemöldökét, Futó pedig tudta, hogy azért, mert általában nem szokott ennyire szűkszavú lenni. Végül megadta magát.

– Ha mindenképpen tudni akarjátok, egy százszorszépen gondolkodom.

Bástyá elnevette magát.

– És mégis miért?

– Hogy a kertemet díszítse. – Asztalnál ülve, teát kortyolgatva, sárga ruhában és széles karimájú szalmakalapban, amelyet ő aztán levenne a fejről, hogy a nap megcsókolhassa az arcát.

Azt gyanította, hogy a lány gyerekkorában szeplős volt.

– Így is neked van az egyik legnagyobb műgonddal kialakított kerted Londonban. Senkit nem ismerek, akinek olyan sokféle virág lenne a kertjében, mint neked.

– Százszorszép azonban még nincs benne.

– Azt hittem, a pletykalapokban való legutóbbi szerepléseden rágódsz – mondta Ló. – Felteszem, láttad azt a kellemetlen cikket.

– Láttam. „Blackwood, a csirkefogó.” Milyen költői!

– A férfiaknak általában könnyen megbocsátják a kihágásaikat – mondta Király. – Hónapok teltek el a tied napvilágra kerülése óta, nem értem, hogy a pletykafészek miért lovagolnak még mindig ezen.

– Én nem az ő köreikbe születtem, úgyhogy nem bocsátanak meg olyan könnyen. Megértem, ha esetleg ti sem akartok már együtt mutatkozni velem. – Őszintén szólva meglepte, hogy a barátai már vártak rá, és az üres széke előtt az asztalra már oda volt készítve neki egy pohár scotch.

– Ne légy nevetséges! – felelte Ló. – Az afférjaid nem tartoznak ránk. Súlyosabb vétkek is vannak ennél.

Futó nagyra értékelte a barátai lojalitását, különösen, mivel sosem árulta el nekik az igazat az úgynevezett afférjairól. Minél kevesebben tudtak róla, miben mesterkedett, annál jobb.

– Az, ha velem látnak titeket, nem tesz jót a ti hírneveteknek sem.

– Ne akard, hogy kivigyünk, és némi értelmet verjünk beléd – mondta Bástyá.

– Mintha bármelyikőtök is méltó ellenfelem lehetne, ha verekedésről van szó! – Futó már fiatalon megtanulta, milyen sokat jelent, ha az ember be tud vinni egy döntő ütest. Most arra a férfira

pillantott, aki az első barátja lett Oxfordban. – Neked a feleségedre is gondolnod kell, Király.

– Penelope a leghűségesebb mindannyiunk közül. Sosem ítélkezik, és különben sem olvas pletykalapokat. – A férfi elvigyorodott. – Őt inkább a pénzügyi jelentések érdeklik.

Király olyan nőt vett el, aki hozzájuk hasonlóan kiválóan értett a befektetésekhez. Futó, aki már nagyon szeretett volna témát váltani, azt kérdezte:

– És hogy tetszik a házaselet?

Ez persze nevetséges kérdés volt, hiszen mind tudták, hogy a herceg örülden szerelmes a feleségébe, sőt már jóval azelőtt az volt, hogy rádöbben volna.

– Igazán kedvemre való. Ki kellene próbálnotok.

– Szerintem a házasság nem olyasmi, amit *próbálgatni* kellene, hanem olyasmi, amihez elkötelezettségre van szükség, nekem pedig nem áll szándékomban elköteleződni. Veled ellentétben nekem nincs címem, így örökösre sincs szükségem. – Még ha a jelenlegi rossz híre nem is tenné őt nemkívánatos férjjelöltté, olyan múltja volt, amelyet sem nőre, sem gyerekekre nem akart ráterhelni. A vagyonát majd különböző jótékonyági szervezetekre hagyja.

– Jó, hogy a feleséged időnként kienged a házból – tréfálkozott Ló.

Király elfintorodott.

– Nem házikedvenc vagyok, akit ki szoktak engedni. Különben is, Penelope ma este színházba vitte az egyik barátnőjét. – A férfi az órájára pillantott. – Fél óra múlva indulok értük. Mivel már nem maradok sokáig, beszéljünk arról, hogy hallott-e valaki valami jó befektetésről mostanában.

A beszélgetés a különböző lehetőségek felé kanyarodott, amelyekről hallottak, vagy amelyekre felhívták a figyelmüket. Futó azonban csak fél füllel figyelt oda, a gondolatai ugyanis újra és újra a szobalányra terelődtek, és arra, hogy az kissé mintha elveszettnek tűnt volna, amikor találkozott a tekintetük a folyosón. Utána azonban egyből megleveledett, mintha kellemes álomból riadt volna föl. Futó azon tűnődött, vajon egy férfiről álmodozott-e, hiszen biztosan kell lennie férfinak az életében. A szolgálk általában nem voltak házások, úgyhogy férje nem lehet. De talán van valaki, aki tetszik neki. Akárhogy is, a lány nem neki való. Csak ártana azzal, ha flörtölni kezdene vele, elvégre ő a munkaadója. Bár ennél azért többről volt szó.

Futó mindig is szerette a nőket. Részben azért is nem lépett egyházi pályára, mert világossá vált számára, mit nyújthatnak neki a hölgyek. Isten szolgája nem lehet bűnös lélek.

Mivel olyan ember volt, aki könnyen elunta magát, nem tudta elképzelni, hogy egész hátralévő életében egyetlen nővel érje be, ezért aztán soha nem áztatott senkit azzal, hogy komolyak a szándékai. Nem is tudta, hogyan változtathatna ezen, de ez jól is volt így.